

паритъ що ги получавахъ отъ разни страни, давахъ и нему доста, като го лъжѣхъ, че ги получавамъ отъ Грема Кнокса, и ние сѣ слѣдвахме да прекарваме много часове въ разговоръ и псуване врѣхъ Хюсни-паша, когото и Костаки страшно мразѣше. Но тази лукава лисица, като че небѣше съвсѣмъ задоволна отъ мене, като да се съмнѣваше, че азъ глася нѣщо и безъ негово знаяне. О, да бѣхъ го угадилъ това още тогазъ, отъ каква злочестина щѣхъ да мога да се спася!

Но на-скоро застигнахъ първата катастрофа. Въ още едно главно събрание въ двора на Мустафа Фазиль-паша, слѣдъ дълги расправи, пое Пертеви-паша да земе у тѣхъ-си всичкитъ части отъ машината, че да я нагласятъ тамъ. Тукъ забележвамъ тутакси, че стария паша се склони на това едвамъ слѣдъ дълго настояване и придумване на секретарьтъ си Александра Василюпоуло.

Единъ день — то бѣше въ м. Априлий 1870 г., чувамъ азъ отъведнѣжъ въ тъмницата, че Александра Василюпоула го уловили и го затворили въ писалището на секционний намѣстникъ въ министерството на полицията, Кязимъ-бей, — а слугата му Иоргия, доведоха същия день при насъ въ „дошната тъмница“, и го затвориша въ една самотна стаичка. Той е същия Иорги, едничкия гъркъ освѣнъ Костаки, който живѣеше доло съ васъ. А Василюпоула сигурно сте го виждали често, до-като живѣхте въ заптийския коушъ.

— Виждахъ го, отговорихъ азъ.

Азъ почакахъ два дни и на третия излѣзохъ съгърбенъ и съмнително на вънъ — както едно време Ной подиръ потопа — да видя що има. Тогазъ се научихъ отъ приятелитъ, че Василюпоуло предалъ въ ржцѣтъ на Хюсни-паша машината, на същия день, именно, когато имаше тя да се пренесе въ дворѣтъ на Мурадъ-ефенди. Хюсни-паша припна подиръ това и предаде машината на Султановата майка и я закле-